

vi maatte kunne omarbejde vor hele Straffelov med det for Øie at stræmme Folk fra overhovedet at begaa Lovovertrædelser, naar Følgen deraf vilde blive ganske uberegnelig, og at de ligesaa godt for den mindste Overtrædelse skulde kunne komme i Tugthus paa Livstid, som de havde Chance for at slippe med en temmelig lemsfældig Straf for en større Forfeelse. Men vi maa dernæst yderligere bemærke, at Resultatet jo slet ikke er i den Grad uberegnelig, som den ærede Ordfører vilde gjøre det til. Tværtimod, jeg tror, at alle Sandsynlighedsberegningsslove maatte slaa feil, dersom man ikke med temmelig Sikkerhed kunde beregne Resultatet. Lad os tænke os denne eventuelle Rigsret anvendt paa den forhaandenværende Tilstand. Den ærede Ordfører sagde ganske vist, at Folkethinget ikke vilde føle sig forpligtet til at bringe det, der hidtil var slet, for denne nye Rigsrets Domstol. Han udtalte ikke Noget om, at Thinget ikke vilde anse sig for berettiget dertil, og selv om noget Saadant var blevet udtalt, saa tror jeg dog ikke, at der igjennem kunde siges at være nogen Garanti for, at Thinget vilde føle sig bundet, og at ikke engang, naar vi først havde faaet denne Domstol gjennemført, det forhaandenliggende Mellemværende da kunde indbringes for den. Hvad vilde saa ske? Der er nu udstedt provisoriske Finantslove for 4 Finantsaar, stundom mere end en, og der er jo Mulighed for — jeg haaber ikke, det skulde ske, men der er jo nogen Sandsynlighed for, at der fremdeles for det kommende Finantsaar vil blive udstedt en provisorisk Finantslov. Man kan altsaa sige, at der foreligger i det Mindste en 5 à 6 provisoriske Finantslove. Folkethinget tager nu ganske simpelt en ad Gangen, og det skulde da gaa mærkeligt til og stride mod alle Sandsynlighedsberegningsslove, om man ikke i alt Fald den 5te eller 6te Gang skulde naae til at faae Flertal i Rigsretten og derved faae Ministeriet dømt. Nei, jeg tror slet ikke, at den foreslaaede Rigsret er saa uberegnelig. Men derimod vil det ganske vist blive Tilfælde, at man udsætter sig for i Umindelighed at faae nogle høist uberegnelige Afgjørelser, og at man udsætter sig for, at ganske det samme Spørgsmaal kan blive afgjort to Gange efter hinanden i stik modsat Retning. Jeg tilstaar, at jeg vil anse det for uforvarligt at udlevere selv min bittreste Fiende til en saadan Rigsret.

Jeg vil ikke opfordre mine Meningsfæller til at gjøre Gjengjæld mod, hvad dette Things Flertal gjorde ved Regjeringens Forslag i 1886, og stemme imod dette Forslags Overgang til 2den Behandling. Det er jo

ogsaa muligt, at det paa senere Stadier i et Udvalg kunde undergaa saadanne Forandringer, at der kunde komme til at foreligge noget ikke saa lidt Forskjelligt fra det, der her er foreslaaet. Men vi have ganske vist ikke noget egentligt Haab om, at der selv ved en saadan senere Behandling i Udvalg vilde fremkomme et virkeligt brugeligt Forslag. Jeg tror i alt Fald, at de Herrer ville finde, at det dog for os vilde være at drive Opmærksomheden vel vidt, om vi positivt vilde stemme for dette Forslags Overgang til 2den Behandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hollstein=Ledreborg): Det ærede Medlem (Scharling) har egentlig ikke overrasket mig. Det var efter den Maaade, hvorpaa hans Venner, som han ogsaa selv hentydede til, i deres egne Blade have omtalt Sagen, klart nok for mig, at man er enig om fra den Side, han hører til, at holde den nuværende Konflikt gaaende ved alle de Midler, der staa til deres Raadighed, selv ved de sletteste. Selv ved de sletteste! Og i det Dieblit, man vil det, er den Vel, han er slaaet ind paa, den eneste forsvarlige og rigtige. Naar det, som det er et politisk Parti om at gjøre, er ikke at bringe Landet igjen ind i anerkjendte lovlige Tilstande, ikke at faae Forstaaelse, ikke at faae Grundloven holdt, men at bevare sin egen, dog temmelig ubetydelige Magtstilling — naar det er Opgaven, Maalet, ikke at naae det, som han selv erkjender er Grundlovens Mening, at Intet maa ske her i Landet, uden at der er Overensstemmelse mellem de to Things, men tværtimod at sikkre sig, at det vedblivende gaar som nu, at Alt her i Landet sfter paa Trods af det ene Things Mening og i Kraft af Regjeringens partiske Maaade at styre Landets Anliggender paa, saa gaar man den Vel, det ærede Medlem er gaaet, saa finder man Udtalelser, hvorigjennem man beviser, at det og det ikke har været alvorlig ment, og saa hænger man sig i alle mulige Enkeltheder i Forslaget i Stedet for at antyde, hvad man selv vil gjøre til en Forbedring, — kort sagt, saa ender man med at sige, at man ganske vist ikke vil stemme imod det, men heller ikke stemme for det. Det er fuldt korrekt, der er ikke det Mindste at sige dertil. Nu vide vi, hvorledes de Herrer se paa Sagen. Paa den ene Side erkjendes det, at Grundloven byder, at Intet maa ske uden de to Things Samtykke; og paa den anden Side er der den tydelig viste og hjertelig følte Bestræbelse for og Willie til at sørge for, at her i Landet aldrig Noget kan ske med de to Things Samtykke, men Altting sfter paa Trods af